

at Sagen kommer til at gaae saaledes, som Mindretallet har ønsket det nemlig at vi naae det store Maal at faae et Theater, i Spidsen for hvilket der staaer en Mand, som har sin Formue engageret deri, som selv er underkastet al mulig Risiko og Ansvar, og som derfor i meget høi Grad er opfordret til at see at skaffe det meest Mulige ud deraf, medens Ministeren paa den anden Side skal sørge for, at Theatret idetmindste vedbliver at staae paa det samme kunstneriske Standpunkt, hvorpaa det nu staaer, kun med nogle Væmpelser i Henseende til Opera og Ballet. Saaledes er den ulykkelige Kultusminister stillet, men med Tillid og Fortrosthing fra Mindretallets ærede Ordførers Side. Den ærede Rigsdagsmand for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Zahle) fik, troer jeg, selv Medlidenshed med ham i denne fatale Stilling og søgte at redde ham ud deraf; det er ikke værd, sagde han, at beholde ham her; vi maae hellere dertil tage en Mand, som bedre forstaaer sig paa at fortolke Contracter. Dette kunde, synes jeg, paa en Maade være krænkende for Kultusministeren; men jeg antager ikke, det var Meningen at ville krænke ham, hvorimod jeg antager, at der ved Uttringen om den, som bedre forstod at fortolke Contracter, maa, uden at krænke de andre Ministre, nærmest være tænkt paa Justitsministeren. Jeg troer imidlertid, at den ærede Ordfører for Mindretallet ikke var rigtig fornøjet med dette Changement, og at man paa en Maade herigjennem har den Dødelighed i Punktet Nr. 4 paa en synlig Maade afbildet i de to Herrer, Mindretallets ærede Ordfører og det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds, den Eine med sin Justitsminister, den Anden med sin Kultusminister. Jeg tilstaaer, at jeg paa en vis Maade, naar Galt skulde være, vilde holde med det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds og holde paa Justitsministeren, thi det, hvorpaa det egentlig kommer an, er at holde Justits, og jeg vil sige, at Politiddirecteuren maaskee var den, man her nærmest kunde bruge, thi man kunde da vide, hvem man havde at holde sig til; men jeg kan ogsaa grumme godt sympathisere med den ærede Ordfører for Mindretallet og forstaae, at han ikke kan være tjent dermed, thi hvorledes skulde da

det kunstneriske Tilsyn ordnes? Dette Tilsyn kunde man dog, umuligt flytte over fra Kultusministeren til Justitsministeren. Det forekommer mig altsaa, at det er at gaae for vidt, naar man har den Tillid til Ministeren — det være nu Kultusministeren eller en hvilken som helst Anden — at han skulde kunne hjælpe ud af denne Klemme, og netop derfor kan man være fuldstændig overbevist om, at Ministeren, det være nu Justitsministeren eller ikke, enten vil betragte sig som den, der ikke har Andet at gjøre end at have et Polititilsyn, eller ogsaa vil han, hvis han gaaer ind paa den Opgave, som er stillet ham, strax komme i Conflicter og det ikke paa den allerblideste Maade med Entreprenøren for Theatret. Jeg troer altsaa, at denne Tillid er, om jeg saa maa sige, ilde placeret. Mindretallets ærede Ordfører havde dernæst Tillid til Kunstnerne, ikke med Hensyn til, hvad de kunne præstere i Retning af Kunst — derom var det mindre at gjøre — men med Hensyn til, hvad de kunne præstere i finansiell Retning. Jeg tilstaaer, at min Tillid til Kunstnerne er stor i den første Retning, og jeg vil tilføie, at den er ringe i den anden; men hvor ringe den end er, holder jeg mig dog fuldkommen overbevist om, at de ville raisonnere som saa: Derfor vi kastes reent ud af vort Forhold til Staten og skulle sørge for os selv, ville vi ogsaa see at gjøre det saa godt som muligt; det kan være godt nok med den Sladder deroppe — undskyld jeg bruger dette Udtryk — at vi skulle leve for Kunsten og værges dens Interesser, men vi skulle have Neget at leve af; jeg troer ikke, at der er nogen saa lidt finansiell Kunstner, der ikke strax kan komme paa det Nene dermed. Forøvrigt gif det ærede Medlem endnu videre med sin Tillidsfuldhed, idet han ogsaa, hvad der syntes mig at være endnu mere overraskende, havde den Tillid og Fortrosthing, at Capitalisterne ikke brøde sig om at faae Renter af deres Penge, men vilde sætte dem ind i dette Foretagende for at fremme Theatrets Vel. (H og s h o: Det har jeg ikke sagt!) Der staaer udtrykkeligt i Rigsdagstidenden, at han har det Haab, at flere ville forene sig og komme frem med deres Capitaler, uden at gjøre Regning paa at faae Rente af